

pulga kõrgemale tõusnud ja saab sada rubla palka aastas rohkem, kui ta seismaani sai."

"Tänan teid! ainslik president," ütles kunitrist. Seepeale patsifid teine teisele täti ja igaüks läks oma ammetisse.

Waene kohtu kirjutaja aga ei olnud unesli näinud, mis õnn tal veel tulemas oli; ta oli jõellegi üle rõõmus küll, mis ta käes oli. Kui ta lõuna koju lõunale tulsi ja kõik lauas istusid, siis wöttis wana pime isa oma valge munimütsi peast ära, pani käed risti ja palus:

„Mu ihu toida leivaga!
Mu hingega taeva männaga!
Mu majaga täida rahuga!
Mu südant sinnu sõnaga!"

Jäi fui naad kõik söönid said, siis istusid naad kõik veel natuke seega lauas; wana taat tömbas mõne konkru piipu ja westis magusat juttu.

Korraka läks toa uks lahti ja kohtu teender aastus sisse, andis ühe kirja kirjutaja lättje ja ütles: "Palju tuhat terwist presidenti poolt — ja jumalaga.

"Mis see peaks tähendama?" ütles kirjutaja, läks akna alla ja luges kirju läbi. Aga enne veel, kui ta kirja lõpuni läbis, häädis ta: "Sohvi, mu armas naene, Jumal õnnistab meid veel enam. Selle kirjaga annab auuväärt kohtu president teada, et mina 25 rupla Jõuluks tingitud saan. Ja kui pime isa seda kuulis, wöttis ta jälle oma numu-mütsi peast ära ja hakkas laulma:

„Oh wõtkem Jumalat,
Sunust südamest nüüd siita!"

Teisel hommikul läbis kunitrist R. oma kirjutaja läest: „Kas olete enne kohtu kirjutajal rõõmsama nänä näinud olevat, kui siis, kui ta täna hommiku meilt mööda läks?"

„Ei üsagi," vastas kirjutaja. „Ja mis ta veel homme ütleb, kui teie selle suure noosi raha ta lätte viite?"

Teisel hommikul wöttis kunitrist raha noosi ligi ja läks kohtu presidenti juure. Siin pidasid naad üöni, tuidas naad kõik korda saadawad.

Kui viimaks kõik wooru sai, siis läksid mõlemad kohtu kirjutaja juure.